

FRISTAD

av

Izabella Novo

Cirka 1000 ord

Elsa öppnade den tunga dörren för att komma ut på taket och stängde den försiktigt efter sig. Solen hängde lågt i himmelen och färgade skoltaket rött. Hon satte på sig tjocktröjan hon hade tagit med sig upp och tog ut ett cigarettpaket ur dess ficka. Några meter ifrån henne gick en bekant flicka och balanserade längs med kanten av taket. Hon hade inte märkt av henne ännu utan fortsatte med sin balansgång. Elsa tog ett långt bloss på cigaretten.

“Du kommer ramla om du fortsätter”, sa hon medan hon blåste ut röken. Flickan ryckte till och vände sig om hastigt.

“Shit Elsa!” skrek hon och hoppade ner från kanten. “Skräms inte så där!”

“Ha koll på din omgivning istället. Hade kunnat vara Ödlan istället för mig, vad hade du gjort då?”

“Hoppat, såklart”

“Men skärp dig”

“Nej men seriöst, hellre dö än stå ut med Ödlans vrede och mina föräldrars besvikelse.

‘Carolina! Hur tänkte du! Du kunde ha allvarligt skadat dig!’”

“De har en poäng” muttrade Elsa och tog ett till bloss. Carolina pekade ett finger mot henne med höjda ögonbryn.

“Du kan inte säga något du är oxå här uppe. Röker dessutom BOOM, two strikes!” sa hon och höll upp två fingrar som hon sedan använde för att låtsas röka en osynlig cigarett. Elsa lutade huvudet mot dörren och rullade med ögonen.

“Jag täcker åtminstone mina spår”, sa hon.

“Usch, sluta va så tråkig och kom och sätt dig med mig” svarade Carolina och satte sig ner med benen hängande över kanten. Elsa kastade cigaretten på marken, stampade på den, och gick sedan över till henne. Hon satte sig med ryggen mot skolgården och fötterna på fast mark.

“Så, vad rymde du ifrån den här gången då?” frågade Elsa.

“Akiko”, svarade Carolina.

“Akiko? Jag trodde du gillade henne?”

“Ja, just därför rymde jag.”

“Vadå då?”

“Jag vet inte. Jag vet inte!” utbrast Carolina och slog händerna för ansiktet. “Hon frågade mig något efter lektionen men solen lyste så fint direkt på hennes ansikte och Gud.... Elsa du skulle ha sett henne, hon såg magisk ut. En gudinna! Och jag, en ful liten insekt, kunde inte hantera hennes skönhet. Det blev för mycket!”

“Du är så extremt dramatisk Carro.”

“Jag är en poet, vad ska jag va om inte dramatisk?”

“Ja jo, de är sant. Och sen då?”

“Jag sprang”, sa Carolina, hennes ansikte uttryckslöst.

“Du vad?”

“Jag sprang okej! Orden blev bara geggamoja och inget kom ut så.... jag sa bara ‘hej då!’ och vinkade och sprang därifrån!” Elsa började skratta högt och böjde sig fram med armarna om magen. Hon försökte prata men endast några få oklara ord kom ut.

“Du vinkade? Skojar du med mig eller asså Carro!” lyckades hon få fram till slut.

“Sluta mobbas!” gnällde Carolina och puttade till Elsa som torkade en låtsas tår. “Jag vet inte, jag fick panik! Tror du hon tog illa upp av det?”

“Om jag var hon, ja. Vad frågar du mig för, tror du att jag kan fixa det eller?”

“Jag frågar dig för att du är min enda vän, din dumbom!”

De stirrade på varandra i några sekunder och brast sedan ut i skratt. De satt så ett tag tills deras magar gjorde så ont att de inte kunde längre. När de lugnat ner sig så tog Elsa ut en ny cigarett och tände den. Carolina tittade ner i sitt knä där hennes fingrar pillade på trådarna längs med hålet i byxan.

“Jag kommer aldrig kunna prata med henne igen”, sa Carolina efter en stund.

“Äsch. De bara att göra. Eller flytta härifrån.”

“Är det de alternativen jag har?”

“I stort sett ja.”

“Och vart ska jag flytta hade du tänkt dig då?”

“De får du lista ut, inte jag som måste fly för att jag har kränkt en annan elev”, sa Elsa och tog ett bloss.

“Ha! Som om du kommer stanna kvar i det här helvetet utan mig!”

“Ja ja okej, vad har du tänkt dig då?”

“Okej, tänk dig det här”, sa Carolina och sträckte på sig. Hon gestikulerade vilt med händerna framför sig medan hon fortsatte. “Vi flyttar till landet. Inte för långt ut, tio minuter att gå till närmsta matbutik. En liten stuga. En hund. Golden retriever, såklart. En ateljé med fönster överallt för dig. Ett mysigt litet rum att skriva i för mig. Voila!”

“Vad romantiskt.”

“Eller hur! Jag kan skriva poesi och du kan måla. Jag kan skriva poesi om dina målningar och du kan måla till min poesi. De är perfekt!”

“Och Akiko?” frågade Elsa med ett höjt ögonbryn.

“Äsch, hon är i det förflutna.”

“En halvtimme sedan.”

“En öändlighet sen.”

“Det kommer komma andra Akikos”, sa Elsa och försökte blåsa rökringar.

“De får bara acceptera det faktum att vi kommer i tvåpack. Annars, hejdå! Försvinn!”

“Va snällt.”

“De ba fakta!” sa Carolina stolt. Hennes leende försvann sedan långsamt som om hon kom på sig själv. Hon sänkte händerna och förde dem till sitt knä igen. “Såklart, endast om du vill, de är ju bara en dum idé...” sa hon lågt. Elsa vände ansiktet mot Carolina. Hennes hår och ansikte var rött från solen. Hennes blick var fäst på hålet i byxan som hade blivit nästan dubbelt så stort. Elsa kastade sin cigarett på marken och tog hennes hand.

“Klart jag vill. Det finns inga Akikos i mitt liv, endast Carros”, sa Elsa med en mjuk röst. Carolina log och kramade om Elsas hand. Skolklockan ringde precis då och de båda suckade.

“Elsa snälla kan vi inte bara stanna här jag vill inte gå in dit igen.”

“Kom igen, de är inte så illa. Det är bara en lektion kvar och det är den där vikarien som alltid bara sätter igång en film.”

“Okej då. Men om Ödla kommer och stänger av filmen och tvingar oss att skriva en uppsats på en timme IGEN då springer jag direkt tillbaka hit och hoppar!”

“Om hon gör det, så lovar jag att hoppa med dig.”